Ч. 194. Четвер 10 вересня (28 серпня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Сліпий алярм. — Справа конституциї в Босні. — Туреччина — держава свободи і рівности. — З Росиї. — Справа марокканьска.

Як вже звістно, подали були деякі ґазети алярмуючу вість з Лінцу, мовби то всї перебуваючі там на урльопі официри і лікарі войскові з Босни одержали приказ, щоби до 24 годин вертали до своїх відділів. Вість та показала ся сліпим алярмом. В міністерстві війни у Відни не знають о тім нічого, як і о перенесеню тисяч мужа до Оляні в долині Пустер. Вісти сї подібно як і вісти про якісь збройні ватаги в Босні суть зовсім безосновні.

З Будапешту доносять: Надходячі тут з окупованих провінций вісти висувають щораз більше наперед справу надання Босні і Герцеґовині конституциї. В партиї независимости лагодить ся під проводом радника двору др. Вішонтая якась акция, щоби підчас сесиї спільних делеґаций порушити сю справу. Гостина австрийских політиків в окупованих краях викликала тут якусь нервозність, котру ще й то збільшає, що хорватска коаліция розвинула сильну аґітацию в окупованих провінциях за тим, щоби сї краї прилучити до Хорватиї. Кажуть, що й міністра торговлї позискано також для надання конституциї згаданим краям а радник Двору Вішонтай порушить безусловно сю справу в спільних делеґациях в формі відповідного внесеня.

Радник Двору Вішонтай так висказує ся про справу конституциї в окупованих краях: Австро-Угорщина взглядно правительства обох половин держави мусять погодити ся з тою гадкою, що удержане дотеперішного абсолютистичного правлїня в Босні і Герцеґовині єсть річию неможливою. Поступ і події в Туреччині сотворили зелізний закон політичний, которому і австро-угорскі мужі державні мусять піддати ся. Арт. 25 берлиньского договора лишає нам під сим взглядом вільну руку. З молодотурецкої сторони не можна побоювати ся якогось вмішаня, бо молодотурецкий комітет з подивудостойною льояльностию виключив сю справу із своєї аґітациї. Австро-Угорщина має обовязок справу босаньского конституционалізму в порозуміню з державами, що підписали берлиньский договір, довести чим скорше до вдоволяючого полагодженя.

З Петербурга доносять, що там розійшла ся чутка о важних змінах, які мають настати в урядах войскових. Заступник мініства справ внутрішних, сенатор Крижановский, автор послїдної ординациї виборчої до Думи, має стати секретарем державним на місце уступаючого бар. Ікскіля Гільдебранда. Становище, яке займає доси Крижановский, обняв би теперішний шеф начального уряду для справ праси Беллеґард.

До „Voss. Ztg." доносять з Петербурга, що на висший приказ власти заказали всім ґазетам в Росиї умiщати з нагоди ювилею ґр. Толстого статиї о політичних писанях ювилята і его значiню для політики. На случай непослуху ґазети мають бути закриті а друкарні опечатані. Видані за границею політичні писаня Толстого заказали власти продавати в Росиї.

Вибори до ради громадскої в Константинополи відбувають ся дуже спокійно. Вибрано доси 5 Греків, 3 Турків і 2 Вірмен. Приготовленя до виборів до парляменту поступають живо наперед. Як вже тепер можна припускати, вибори до парляменту відбудуть ся зовсім спокійно, бо і всїлякі народности хотять поважно приступати до так важного дїла і власть державна постановила виступити справедливо, але з цілою енерґією против всїх, що хотіли би підчас виборів викликати якісь непокої. З турецкої сторони доносять, що там набрано пе-

20)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

— Чого би ви собі заходили з нею, то женщина, Дервенте! — вразумляв Овен Арнольда.

— А лихо би єї взяло! Нехай би була й чарівниця, то я єї не перепуджу ся!

— Вжеж самі лише що казали, що она може мати приятелів — сказав на то Овен.

— Я не бою ся ані єї ані нікого! — відповів Арнольд — я хочу лиш раз дістати то, що менї правно належить ся. Але я не прийшов сюди, щоби тут без потреби сердити ся — додав він запановуючи над собою — лиш щоби з вами вертати домів до Фльоренсиї.

Підчас коли Ферфорд переходив через сїни, Арнольд умисно станув, щоби придивити ся своєму найблизшому окруженю.

— Хороші старосьвітскі сходи — сказав він оттак нїби мимоходом. Того не можете сказати, щоби у вас було за мало місця — мабуть і тому казали ви зробити тоту передїлку на горі! До звиданя, пане Ферфорде, сподїваю ся, що небавком навідаєте ся до нас, але не на так короткий час, як послїдним разом, коли то вам чогось так спішно було.

Овен вернув назад до столової комнати, сїв собі коло коминка і спер голову на руки. Хто би був видів єго зажурене лице, мусів би мати хиба камінь а не серце, щоби єго не тронуло то горе, тота гірка мука, яка пробивала ся в молодих чертах Овенового лиця.

Та й Арнольд, видко, не був вдоволений вислїдом своєї гостини.

— Ліпше було би було, як би я був тебе послухав і не ходив в гостину — сказав він при другім снїданю до Фльоренсиї — то моя давна похибка, брати тодї на розум, коли вже за пізно. Але я все-таки щось вискав: я вже давнїйше не сумнївав ся а тепер дав би таки горло, що тота загадочна женщина мешкає у Ферфордовів домі і то на горі, поза тою передїлкою на сходах. Щоби я дав за то, коби я так міг оттак чверть години побути там на горі без перешкоди! Та на жаль я зробив дурницю і позволив Овенови заглянути собі в карти.

— А то як? Я того не розумію! — сказала Фльоренсия.

— Овен, бачиш, вже тепер покмітив, що я єго підглядаю. Він буде тепер тоту дивну женщину, де би она й не була, ще більше пильнувати і уважати на то, щоби она не показала ся менї на очи.

15. Глава.

Зачіпка і поражка.

Вечером по вечери лишила Фльоренсия свого первого брата самого і вернула аж около одинайцятої години до комнати, щоби єму добраніч сказати.

— Не гаси сьвітла — сказав Арнольд — то для мене ще завчасно, щоби вийти; можу ще вигідно посидїти пару годин.

— Кудиж ти хочеш іти? — спитала Фльоренсия.

— А кудиж як не на варту?

— Ах, Арнольде, я гадала, що тобі вже досить того доброго!

— Досить? Коли я ще нічого й не зачав! Якж тобі казав, Фльоро, що буду переслїдувати тоту женщину з цілою завзятостию.

— Зроби то для мене, Арнольде, і дай всему спокій. Ферфорд був приятелем мого тата, та й менї став приятелем. Ти ходив нині до него нїби то, щоби удержувати дальше знакомство. Послухай мене лиш сей раз і дай всему спокій.

— Жаль менї, Фльоро, але не можу! — відповів він сердито — мене то й без того гнїває, що ти так дуже інтересуєш ся тим чоловічиском, котрого ледви три місяцї знаєш. Лягай спати! Коли тобі завтра правду розкрию, то будеш менї вдячна за то, що я перший раз в моїм житю не подав ся.

Сумна вийшла Фльора з комнати, підчас коли Арнольд витягнув ся вигідно на двох стільцях. Зараз по півночи взяв ся єго такий неспокій, що він мусів щось робити. Ніч була холодна. Він підніс ковнїр свого пальтота і пустив ся поволи в дорогу.

Не потребував далеко іти. Уставив ся під звисаючим галузєм морвового дерева, щоби мати на оцї обі брами, які вели до города, що належав до „Лїсного виду". Хоч стояв там так

реконаня, що Болгари стали тепер більшими прихильниками Турків як Греки або й Вірмени, котрі розкиданем образів своїх давних королів мали на оці самолюбиві цїли. Для теперішних відносин в Туреччинї стаєсь вельми характеристичний той факт, що постановлено знести ту терасу напротив мошеї Ілдіс, яка була призначена для чужинців, щоби они звідтам придивляли ся селамликови; в „краю свободи і рівности“, кажуть, не буде ся нікому робити якихсь окремих вигод.

Анґлїйский лікар Муллє Гафіда, др. Вількінзон так характеризує будучого марокканьского султана: Чим більше я коло него, тим більше приходжу до переконаня, що новий султан бажає вступати в слїди свого великого попередника Муллея Ідріса. Єго одиноким змаганем єсть здушити кріпкою рукою внутрішну анархію а відтак зі сполученим Мароккою виступити против Европи а передовсім против Франциї. Султан поручив Вількінзонови прилагодити у Фезї і містї Марокку шпиталї з 150 ліжками в кождім і вибрати на то найвідповіднїйші місця, хоч би то мала бути й часть єго власної палати.

Новинки.

Львів, дня 9-го вересня 1908

— **Іменованя і перенесеня.** Краєва Рада шкільна іменувала між иншими: І. Гомика управ. 4-кл. школи ім. Шевченка в Коломиї; І. Курдидика упр. 4-кл. школи в Калуши; — учителями: С. Михайлюка 4-кл. шк. ім. Пірамовича в Коломиї, І. Подгалича 4-кл. шк. получ. з виділов. ім. Коперніка в Коломиї; В. Кулика 4-кл. шк. ім. Карпіньского в Коломиї, І. Семіона 4-кл. ім. Шевченка в Коломиї; В. Аркусевича і Ф. Крижановского 4-кл. шк. ім. сьв. Казимира в Коломиї.

— **В справі рускої ґімназиї в Вижници** одержано від п. Президента мініїстрів, бар. Бека, в руских парляментарних кругах телеґраму, яка усуває всякі сумніви щодо руского характеру новокреованої ґімназиї у Вижници. Німецка мова буде в ній лише одним з обовязкових предметів.

— **Дрібні вісти.** Делеґатом філії „Просьвіти“ в Сокали до місцевого комітету ратункового вибраний п. Василь Скопляк, управитель школи в Завишнї, а єго заступником п. Іван Драґан, господар в Тудорковичах. — У Львові оснувало ся товариство урядників канцелярийних при галицких властях політичних і поліцийних. Головою товариства вибрано п. Ант. Курку, а єго заступником Мих. Малину. — Жертви оногдашної експльозиї при Бернардиньскій площи померли. Кельнер Моріц помер ще того самого дня не відзискавши памяти, а шинкар Кребс помер вчера,ві второк по полудни. — З Петербурга доносять, що ґр. Толстой має ся значно лїпше. — В Білим перемишляньского повіта померло минувшого тиждня 7 людий в наслїдок отровля грибами. — На жидівскім кладовищи в Любачеві запалила ся від сьвічки підчас молитви одїж на жінцї рабіна Шора і она в наслїдок попареня померла.

— **Репертуар руского театру в Городенцї.** Саля „Сокола“. Лише 8 вистав. Початок 7·30 год. вечером.

В четвер, дня 10 с. м. „Чорноморцї“, народна оперета в 3 діях, музика М. Лисенка.

В суботу, дня 12 с. м. „Галька“, опера в 4 діях С. Монюшка.

— **З північної Америки.** Русини в Монессен Па. заснували читальню „Просьвіти“, що розвиває ся дуже гарно. Дня 30 м. м. виставлено єї заходом штуку з галицкого житя „Страйк“. — Головний уряд Р. Н. Союза розписав конкурс на написанє отсих шкільних підручників для американьско-руских шкіл: 1) Буквар, 2) Перша читанка, 3) Малий катехизм. Підручники мусять бути писані фонетикою, приноровлені до американьских відносин і уложені на лад відповідних анґлїйских книжок. Всеж таки мусять бути подані також відомости про „стару“ вітчину.

— **Розбишаки перед судом.** Перед львівским судом карним розпочинає ся нинї карна розправа против шайки розбишаків, котра в червни минувшого року непокоїла сторони між Львовом а Перемишлем допускаючись крадежий і розбоїв. На лаві обжалованих засідають: Теодор Тишик, лїт 27 женатий, батько 2 дїтий; Петро Чабак або Чибак, званий також Горак лїт 27; Стефан Галушка або Ґалушка, званий Петровским або Блїхтеком, лїт 26; Мария Чабак, звана Горак; Катерина Тишик лїт 30 і Варвара Чебак, Чибак або Чубак — разом 6 осіб. Катарина Чишик і Варвара Чабак обжаловані лиш о переховуванє річий походячих з рабунку тої ватаги. Розправу веде радник Йонас. До розправи покликано 91 сьвідків і приготовлено 94 всїляких „corpus delicti“.

Цїла тота ватага по увязненю удавала хорих на умі і треба було аж довшого часу, щоби лікарі вислїдили, що она лиш удає божевільних. Перший раз напали були тоті розбишаки дня 10. червня 1907 р. на Мошка Бріля в Бучалах і тяжко єго поранили. Того самого дня напали на коршму Гершка Гендзля при гостинци з Черлян до Городка т. зв. „На Когутиках“, пострілили Гершка, побили жінку і доньку та обрабували коршму. — В ночи з 15. на 16. червня 1907 р. напали на арендатора мита в Городку, Якова Ротмана, убили єго, зранили єго жінку і брата та ограбили дім. — Дня 20 червня напали в Ляцку на дім Ицка Шаєра і єго жінки та обоє тяжко поранили і дім ограбили. — У Виднї коло Борщович обікрали Сруля і Малку Райхерів а в ночи з дня 21 на 22 допустили ся страшного убийства з рабунком в Тулиголовах коло Судової Вишнї. Там убили Йоська Шляфа, покалїчили тяжко єго жінку Рузю і молотом провалили голову жебракови Штайнбрухови — Розправа против тих розбишаків потягне ся мабуть дві недїлї.

— **Бідний богач.** Стати від разу богачем так само небезпечно, як і нагло збідніти, а на доказ того нехай послужить слїдуюча істория: Помічник торговельний, Павло Метто, в Берлинї, коли ще зарабляв на хліб насущний як і кождий инший, був веселий і свобідний. Аж нараз — сім лїт тому назад, єму було тодї 24 лїт — дістав він в спадщинї по своїй матери 150.000 марок (180.000 кор.) готівкою. Метто сказав тодї, що вибирає ся в подорож, але потайком лишив ся в Берлинї і укривав ся, щоби від тих гроший не стягнули з него податку. Від двох лїт мешкав він в готели Шумана і платив тут день в день по одній марцї за малу комнатку, до котрої не сьміли анї господар анї послугач заходити. Каву на снїданє варив собі сам, на обід ходив до народної кухнї а вечеряв в якійсь народнїй каварни. Бідний богач носив цїле своє майно паперовими грішми у великій торбинцї на двох завішених на перехрест шнурках на голих грудях. Нїхто не знав, що той так бідно, майже нужденно убраний чоловік має так великі грошї, а єму здавало ся, що цїлий сьвіт знає про єго богатство і що всї лиш дивлять ся, як би єму вкрасти єго грошї. В ночи ховав він торбинку з грішми під матерац на ліжку, на котрім спав. З обави перед злодіями замикав двері і заставляв їх меблями. Так жив той чоловік, що коли був, як сказано, свобідний і веселий, самотний і в нужді, від коли став богачем. Від послїдної пятницї вечера вже єго нїхто не видів і длятого господар казав в недїлю по полудни отворити двері і застав єго вже неживого на земли коло постелї. Труп мав на собі лиш сорочку. Видко, що коли Метто вставав з постелї, дістав атаку апоплектичного і згинув. Торбинку з грішми знайдено під матерацом; в ній було ще 48.000 марок. Грошї забрала поліция а тїло відставлено до трупарнї. До спадщини по бідним богачи зголосило ся якийсь сїдельник з берлиньского підгородя.

витревало, як другий Йосиф Боджер, майже дві години, то таки не міг розпізнати більше нічого як лиш голос годинника, що вибивав години на досить далекій вежі церковній та тихий шум листя, котрий порушав вже непевний вітер.

Була вже минула одинайцята година, коли Арнольд на другий день рано прийшов на снїданє.

— Я не мав щастя минувшої ночи — сказав він сердито. — Розумів ся, бо з мене був такий дурачиско, що сам заставив того чоловіка бути осторожним. Але побачимо, хто з нас скорше утомить ся.

Арнольд Дервент не був одніссенький в Рукфільдї, що ломив собі голову над тою загадочною чорною дамою. Гальшка в недїлю по полудни по богослуженю пішла до дому своїх родичів малої, але чистенько удержаної хатини з соломяною кришею, що стояла недалеко від кладовища, де тілько лїт працював старий Моґфорд.

— Я гадаю, Гальшко, що ти виділа якогось духа — казала панї Моґфордова. — Вір менї, я вже нераз виділа, от приміром хоч би й тої ночи, коли тета Льота мала померти.

— То не був дух — казав Іван, найстарший син — я ще не видів ніякого; я би заложив ся, що він би зараз перекинув ся в чоловіка, як би єго зачепити! — додав Іван сьміючись.

— Коли то не дух, то не знаю, чого єго боятиси — сказала на то Моґфордова. — Коли то чоловік, то нехай собі ходить по селу, коли єму хоче ся — чи як ти кажеш, тату?

— Та й я такої гадки як ти, Еммо — відповів старий Моґфорд, бо досьвід научив єго, що не було нїколи суперечки, коли він притакнув жінцї. Був то присадкуватий чоловічиско з повикривлюваними в каблуки ногами і густим рудим волосем, від котрого завсїгди було чути землею.

— Небавком довідаємо ся, хто то єсть — сказав Яков, наймолодший син.

— А то як? — спитала Гальшка.

— В дуже простий спосіб; підсядемо і будемо дивити ся. Коли хочеш когось пізнати, то мусиш прецї єму придивити ся. Може не так, Іване? А ти підеш?

— Добре, піду.

— А ти що на то кажеш, жінко? — спитав старий Моґфорд.

Моґфордова сама не знала, що робити, чи пустити синів самих чи лиш чоловіка, але остаточно уложено плян і Гальшка розповіла Фльоренсиї в понедїлок рано, що єї братя задумали зробити.

Того самого дня стрітилась Фльоренсия з Овеном Ферфордом. Він привитав ся з нею радістно і спитав зараз, як має ся Анна.

— Зле — відповіла Фльоренсия — нема вже виходу для неї. Др. Вірет каже, що она не пережиє нинїшного дня. Як би не був конче наставав на то, щоби я бодай на пів години вийшла на сьвіжий воздух, то я би від умираючої не була відступила ся.

Фльоренсию кортіло дуже розповісти Овенови уложений плян, але якось не мала відваги, хоч і як їй то прикро було, коли подумала собі, що і Арнольд і Моґфорди напосїли ся на него і постановили єго підглядати.

Але ще й третий, котрого анї Ферфорд анї Фльоренсия не підозрівали, не спускав також Овена з очий. А той слїдив найпильнїйше зі всїх. Йосиф Боджер підслухав був в гостинници „Під Львом“ цїлий плян Моґфордів і постановив був не дати собі забрати добичу з під носа. Дуже втішив ся з чорних хмар, що через цїлий день висїли над Рукфільдом, і зачав около пятої години падати зливний дощ. Коли би Моґфорди були на стілько дурні, щоби мимо того вибирати ся на засїдку, то не було би нічого з того, бо й кому хотїлось би виходити в таку зливу.

Боджер сам зайшов около одинайцятої години до своєї комірчини. Понад єго головою хлюпотїв дощ, спадаючи на дах, він чув, як замикали ся і отворили ся двері і ще в пору станув на своїм місци, з котрого роздивляв ся, та побачив як хтось високий, чорний вийшов через браму. Була то очевидно тота сама нічна вандрівниця, лиш що тепер не міг видіти єї заслоненого лиця, бо отворена парасоля закривала зовсїм цїлу єї голову.

(Дальше буде).

Всячина
для науки і забави.

— З чого складають ся тїла небесні. Учені, хеміки, розслїджували все каміне, води і ґази, які знаходять ся на земли і дослідили, що то все лиш ріжнородні види творива або матерії, на котру складає ся яких 70 до 80 первотворив, значить ся таких творив або материй, котрих ми вже не годні ніяк розложити на ще якісь инші, отже котрі мусїли перші бути, заким з них поробили ся инші творива і длятого називаємо їх первотворивами або первнями. Вода н. пр. єсть творивом, котре складає ся з двох первотворив з котрих один називає ся воднем а другий киснем. Але значна часть первотворив знаходить ся лиш досить рідко і в малій скількости. Золото н. пр. єсть також первотворивом, але єго мало на земли і оно рідко де находить ся. А вже найменше того первотворива, що єго називають „радіюм", і оно знаходить ся лиш в однім місци на земли в такій скількости, що ще по великих трудах можна єго трошки призбирати.

Дальше відкрито, що в нашім воздусї знаходять ся ще слїди трох чи чотирох дуже рідких ґазів. Наконець придумано такий прилад, в котрий можна яке небудь творивo вложити і єго так дуже розпалити, аж оно розпаде ся на перетворива; коли відтак в той прилад подивити ся, то видко барвні лінії, котрі на кожде первотворивo суть инші. Той прилад називають „спектральним апаратом". Той прилад треба лиш наставити на яке небудь тїло небесне (а они всї ще й нинї мають ту велику теплоту, яка потрібна для спектрального апарату) а можна зараз пізнати, з чого тоті тїла складають ся, бо в заднім приладї покажуть ся зараз тоті лінії, що в нїм означують всїлякі первотворива. Так отже удало ся ученим переконати ся, що так само на сонци як і на всїляких зьвїздах знаходять ся такі самі первотрива як і на земли. З того показало ся дальше, що всї тоті тїла небесні, котрі мають власне сьвітло, знаходять ся в розпаленім станї бо инакше не пускали би сьвітла і не робили би в згаданім приладї тих брвних лїній.

Лиш раз той, що дивив ся спектральним апаратом на сонце, з'умів ся не мало, побачивши нову лінію, якої на земли ще не видів: здавало ся, що сонце має якесь первотворивo, котрого на земли нема і тому названо се первотворивo „гелїюм" (сонїчне первотворивo). Але небавком опісля знайдено се первотворивo також і на земли в деяких мінералах а навіть і у воздусї. На основі того відкритя показало ся, що всі тїла небесні складають ся з таких самих творив як і наша земля.

— Любовний лист з року 2200 пд. Хр. Видко, що писанє любовних листів, то зовсім не видумка наших, бо навіть вже тоги, коли люди ще зовсїм паперу не знали, уміли вже писати любовні листи а поправді „шкрабали" їх на глиняних плитках і випалювали в печи як цеглу. Такий один „випалений" лист походячий з 2200 р. перед рождеством Христовим, писаний т. зв. клиновим письмом, знайдено на місци давного Вавилону. Той, що єго писав, називав ся Ґіміль і мешкав у Вавилонї а єго любка звала ся Касбуя і мешкала в місцевости Сіппара. Отже Ґіміль писав до Касбуї:

„Нехай сонце Мардука дозволить тобі вічно жити! (Се по нашому значило би нїби „многая лїта"). Я хотїв би знати, чи ти при добрім здоровлю. Ох, пішли післанця і дай менї знати. Я перебуваю у Вавилонї і не виджу тебе. Я длятого неспокійний. Пішли менї звістку, коли прийдеш, щоби я тїшив ся. Жий довгі лїта для моєї любови.

— Запопадливий ґазда (умираючи прощає ся з жінкою і каже до неї): Слухай, Насте, а колиб ти справдї хотїла таки колись віддати ся, то хиба вже за Івана Задоровича, бо він менї все ще винен сто риньских.

Телеґрами.

Ішль 9 вересня. Архікн. Франц Сальватор і Архикняг. Мария Валерия з дїтьми виїхали до Будапешту.

Будапешт 9 вересня. Президент мінїстрів бар. Бек був нинї о годинї пів до 12 на авдиєнциї у Цїсаря.

Париж 9 вересня. Мінїстер справ заграничних і іспаньский амбасадор уложили зміст французско-іспаньскої ноти, котра нинї або завтра буде розіслана.

Париж 9 вересня. „Matin" доносить, що в Орлеанї арештовано нїмецкого шпигуна, котрий старав ся прийти в посїданє всїляких складових частий француских пушок.

Льондон 9 вересня- З Тегерану доносять, що шахови доручено анґлїйско-росийску ноту, в котрій звернено увагу на заворушеня в провінциях а особливо на небезпечність для житя і майна чужинців. Нота поручає в цїли успокоєня населеня виданє проклямациї в справі виборів і скликаня парляменту в половинї падолиста.

Константинополь 9 вересня. Часописи доносять про поданя о димісию мінїстра справ заграничних не принято. — Проводиря Курдів Ібрагіма-пашу зложено з уряду з тої причини, що не хоче приїхати до Константинополя. Ібрагім хоче зложити оружиє і піддати ся судови парляменту. — Кн. Сабах-Еддін заявив екуменьскому патріярсї, що привилеї церкви будуть удержані і розширені.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 9 вересня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·70	до	10·90
Жито	8·50	до	8·70
Овес	6·70	до	6·90
Ячмінь пашний	7·—	до	7·30
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	70·—	до	75·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

— **Відложені вписи до женьскої ґімн.** З причини пануючої у Львові пошести шкарлатини відбудуть ся вписи учениць до приготовляючої, I, II і III кл. прив. женьскої ґімназиї СС. Василиянок аж в днях 12 і 14 вересня в год. 11—12 і і 3—6, вступні іспити до кл. приготовляючої і I і приватні іспити до кл. приготовляючої і I і приватві в I і II кл. 14 вересня, вступні до кляс II і III 12 і 14 вересня, а поправчі 12 вересня. Шкільний рік зачинає ся Богослуженєм в церкві СС. Василиянок дня 15 вересня о год. 8 рано. При сїм звертає ся увагу інтересованих, що леґітимациї до повороту учениць з ферий за половину цїни зелїзничих білетів III кл. яко виставлені дня 13 червня с. р. важні лиш до д. 13 вересня.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнє-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·43,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20, 10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35, 11·03, 2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1 46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недоиада. (Телефона ч. 527).